

Manó úr

...Hát, ha éppen tudni akarod, arról a magas hegyről származom – mondta, mielőtt bármit is kérdezhettem volna.

– Hogy miért jöttem le erre az alacsonyabb hegyre?– folytatta, még mindig kérdés nélkül – nos, mert magányos voltam odafent. De Te miért nem félsz tőlem?

– Nem is tudom, talán, mert én is magányos vagyok. S talán, mert megszólítottál.

– És mert magányos vagy, ezért jöttél fel ide, a hegytetőre? Ez nem kislánynak való hely. Furcsa népeknek ad ott-hont ez az erdő.

– Az emberek azt beszélik, sok kisgyerek tűnt el itt mostanában. Tudod, talán ezért jöttem fel ide én is, eltűnni...

– Tegyéél le erről a tervedről – mit is mondtál, hogy is hívnak?– Mindegy, nem is fontos, mert most szépen hazasétálsz, éppen azon az úton, ami idehozott.

– Mit törődsz te énvelem? Menj a dolgodra, szedjél boggyót, vagy nem tudom mit, amit enni szoktál idefent...

– Ha-ha-ha gyermekem! Én nem eszem boggyókat. Sokkal inkább nevetlen gyerekeket eszem. Éppen olyanokat, amilyen Te vagy!

– Ez esetben jó étvágyat Manó úr, legalább miután elfogyasztasz, remélem nem hallom majd a kántálásodat.

– Mi az, hogy reméled?

– Nem t’om, nincs túl nagy praxisom, még sohasem fogyasztottak el erdei manók. Pedig anyám sokszor mondta, hogy vigyen el a manó, és én csak vártam, hogy jön és visz, de nem jött, – és most már látom, hogy mivel lusta kis lény vagy hiába is vártam – így jól döntöttem, hogy eléd jöttem. Látod?

– Te, én téged nem foglak megenni juszt sem!

– A manók miért ilyen válogatósak?

Nem válaszolt. Én meg folytattam utamat, mindig csak a Nap felé. Elég sokat mentem már, amikor egyszer csak megint megszólalt mögöttem a már jól ismert éneklő hangocska.

– Mikor érünk oda?

– De hát hova? És miért követsz még mindig? Azt hittem rég elosontál a fák között. Fogalmam sincs hova megyünk. De haza nem, az egyszer fix. Világgá mentem és kész!

– Akkor sem, ha megígérem, hogy mindennap meglátogatlak, miután leégett a nagy gyertya?

– Akkor esetleg. És barátok leszünk?

– Hiszen mindig is azok voltunk. – azzal eltűnt.

Még szólongattam egy darabig, aztán megpördültem és hazafutottam. Szaladtam, ahogy a lábam csak bírta, mert az árnyékok már egészen megnyúltak és furcsa, ijesztő alakokat öltöttek itt az alacsonyabb hegyen.

Így kezdődött hát a barátságom Manó úrral, aki nem akarta elárulni a nevét, én pedig tapintatos gyerek lévén nem kérdeztem. De ettől kezdődően minden este vártam, hogy a konyhában leégjen a nagy gyertya. Mert most már volt barátom. Nem voltam egyedül soha többé.

Manótlan nappalok

Kinyitottam a szemem, odakint fényesen sütött a Nap. Összeszorítottam gyorsan, hátha gyorsabban telik majd az idő, míg meg kell majd gyújtani a nagy gyertyát. De a nappal nem könnyörült. Felkeltem hát, és megmostam arcomat a jéghideg esővízzel, ami mindig oda volt készítve a fémdézsába. Na, ettől nem lett sokkal jobb a kedvem, de tudtam, hogy mégis muszáj csinálni, ha nem akarom hallgatni a litániákat a csipás kislányokról, akiket majd jól elvisznek a manók...

Felidéztem saját, különbejáratú manómat, s tudtam, hogy erre vajmi kevés esély van.

– Lódulj már te gyerek, folyton láb alatt vagy!

Nagyanyám kedves agitációjára kisuhantam ütött-kopott kis kunyhónkból, átszökdécseltem a sáros udvaron, közben néhányszor a gúnár felé rúgtam, nehogy eszébe jusson, hogy magasabb nálam.

A ház még mindig remegett a becsapott ajtó miatt, mögüle az öregasszony lamentációja szűrődött ki semmirevaló gyerekekről, akiket az ördögnek haladéktalanul el kellene vinnie, és így tovább...

Pontosan addig szökdécseltem csak, amíg a hangja elért, amikor már üzembiztos volt a csend lehevertem egy nagy fatuskóra. Csukott szememet a Nap felé fordítottam, és a

megannyi rózsaszín-narancs-lila foltot számlálgattam szemhéjam mögött. Egész pontosan hatig, aztán újra kellett kezdenem. Mivel csak hat éves voltam, egyelőre nem éreztem szükségét, hogy megtanuljak további számokat.

Itt a hegyek között, ebben a nyomorúságos faluban rég megállt az idő. Csak nagyon lassan kellett egyet-egyed mozdtítanom arcomon, hogy még mindig szemben legyek a nappal.

Hirtelen rettenetes félelem fogott el: – Lehet, hogy örökre hat éves fogok maradni? – És főleg, mi az, hogy örökre?

S így gyűjtöttem magamban a kérdéseket, amiket ma éjjel fel fogok tenni Manó úrnak. Elég öreg és ráncos ahhoz, hogy tudjon ilyen bölcsességeket – gondoltam magamban.

– Legalább a gyűjtősnak valóért ne kellene könyörögnöm te pimasz kölök!

Na, ezt már illett meghallanom, felpattantam hát, és indultam a körülöttünk lévő erdő elejébe az apró fáért. Ez jó időtöltés, s egyben jelzi, hogy készül az ebéd. Ilyesmikre gondoltam. Mindjárt a nap felénél járunk és még csak két kérdésem gyűlt össze. Na nem lesz valami nagy beszélgetés ez a mai...

Figura, az öreg puli jámboran követett, molyos bundáját már csak a bolhák tartották a hátán. Én mégis szerettem őt, mert nagyon okosan tudta hallgatni eszmeftutatásaimat a Dolgokról.